

СВІЧАДО

№3
ЛЮБЛИН
БЕРЕЗЕНЬ 1988

ЧАСОПИС ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

ІЗ БОГОСЛОВ'Я

ПАСХА ПОКАЯННЯ

"Я - світло світу. Хто йде за мною, не блукатиме у темряві, а матиме світло життя." / Йоан 8,12 /

Містерії покаювання ми не в силі зрозуміти без біблійного контексту, бо в ньому знаходимо певні структури, а що найважливіше - ціль покаювання / покути й навернення /.

Сягаючи до книг Старого Завіту, у загальному, бачимо схему реляцій між Богом а ізраїльською церквою /народом /. Насамперед - поминаючи дрібні факти- Бог покликає спільноту Ізраїля, щоб на ній довершити спасіння світу і для світу. Дуже часто реляції між Богом і Ізраїлем надхнені автори окреслюють, як "Любий/Бог/- Дружина, Люба/Ізраїль/" /Пісн. 4,11-12/. Потім Ізраїль відходить від союзу з Богом - просто грішить невірою супроти Бога. Проте Бог через своїх пророків /пророк-це той хто звіщає, накликає, промовляє в імені когось іншого. Так називано вже Арона, який промовляв в імені Мойсея/ остерігає народ, щоб повернув до союзу. Коли народ далі перебував у бунті проти Ягве /"той, хто є", "Суций"- дослівно "Самобутний". Йому єдиному присуще буття як таке, все інше дістає буття від Бога/, Він в різний спосіб картає, остерігаючи народ. Ізраїль зрозумів, що дорога зневірення до нічого не веде і приймає покаювання. В історії спасіння Ізраїля це повторювалось.

Прекрасною картиною- символом, який зображує тугу Ізраїля за Богом- є дійсність вавилонської неволі. Сумний народ над ріками Вавилону співає пісню: "Над ріками Вавилонськими,- там ми сиділи та й плакали, коли згадували про Сіона/.../ Як же зможемо ми заспівати Господню пісню в землі чужинця /Пс. 136,1-4 /.

По короткому представленні схеми покаювання у Старому Завіті, переходимо до її дефінітивного й повного значення, а також сенсу зображеного у Новому Завіті.

Весь простір і силу покаювання /покути/ можемо збагнути тільки через картини Євангелія, а пунктом кульмінаційним є Ісус Христос. Він бо своїм словом навчав і навчає, що покаювання - це не лицемірство, просто покаювання- це правда людини про себе і радикальне ствердження своєї недосконалості в реляції до Бога.

Прекрасно зображує покаювання Євангелист Матей, який у перикопі проказує Слова Ісуса: "А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти коли постиш, намасти свою голову, і лице своє вмий, щоб ти посту свого не виявив людям, а Отцеві своєму, що в тайні; і Отець твій, що бачить тасмне, віддасть тобі явно."

Надзвичайність цих слів торкає один найважливіший аспект покаювання - тайну /тасмницю, незбагненність/. Перш за все повинні ми в тайні покаювання бачити суб'єктивну дійсність, тому, що кожна людина зокрема нав'язує на різний спосіб зірваний, знехтуваний контакт з Богом, тому в

тексті сказано: „Щоб ти посту свого не виявив людям" – тут алюзія до фарисеїв. Покаяння є також дійсністю об'єктивною, фактичною, бо людина існує у просторі спасіння – історії /смерть і Воскресіння Ісуса Христа/, яка стала і стає для світу чимось певним, незаперечним, тому об'єктивним.

Радикалізм про який згадує Спаситель – хто хоче йти за мною... – не є покаянням для покаяння, це просто не мало б жодного сенсу. Покаяння треба розуміти, як свого роду „форму технічну", яка прямує до НАВЕРНЕННЯ людини – боже це мета покаяння. Знов навернення це вмирання для себе, а формою вмирання „для себе" і „в собі" є покаяння.

Доходимо до завершення посту /який є формою, фактом реальним до навернення/ – ВОСКРЕСІННЯ. Щоб воскреснути – треба вмирати для себе, так як вчив це Месія, вмираючи на Хресті „для себе" й „у собі" за людство, за гріх людства. Це незглибиме для всіх поколінь людства – „смерть Ісуса" стає більш зрозумілою у світлі Восьмого Дня – Воскресіння. Парадокс Хреста в очах світу стається для християн Дійсністю Воскресіння. В так широкому просторі розуміння і відчування смерті і воскресіння Ісуса можемо зрозуміти частинно тайну Бога, який дає нам Свого Сина, щоб на Хресті Він стоївав гріх світу – смерть. Павло Апостол з великою радістю скаже: „Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало? Жало ж смерті – то гріх, а сила гріха – то Закон."

В „нашій" історії спасіння – кожна людина має і переживає свою історію спасіння через навернення-метою покаяння є знищити смерть, – з якої випливає гріх – через Любов. Просто – покаяння для Воскресіння. Разом з Христом вмерти, вмитись у Його Крові; з Ним воскреснути, тобто стоїтати смерть. Тоді загине-мо для старої людини /в собі/, і станемо „Дитиною Нової Землі", де Любов „забуває" про ненависть; де воскресіння „знищить" смерть; де Світло засіяє в тіні. І так засмучені будуть утішені; лагідні успадкують нову землю; голодні та спрагнені правди нагодовані будуть; милостиві помилувані будуть; чисті серцем будуть бачити Бога; миротворці синами Божими

стануть; вигнані за правду успадкують Царство Небесне; вбогі духом увійдуть у Небо.

РАДІЙТЕ І ВЕСЕЛІТЬСЯ – бо смерть втратила своє жало.

о.Б.Мойсей Дрозд

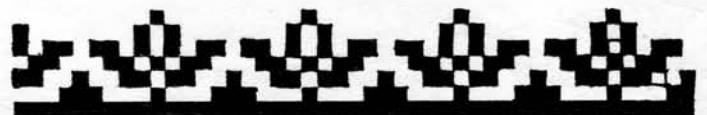
ОТЦІ ЦЕРКВИ ПРО ПІСТ

Значення посту творить не здержність від їди, але усунення гріхів. І хто обмежує піст тільки до здержності в їді, той властиво безчестить його. Ти постиш? Докажи мені це своїми ділами! Якими, скажеш, ділами? Коли побачиш бідного, дай милостивю. Коли маєш ворога, помирися! Коли побачиш свого друга щасливим, не завидуй! Коли побачиш гарну жінку, перейди мимо. Хай постяться не тільки уста, але і слух, і зір, і ноги, і руки, і всі члени нашого тіла... Що за користь, коли ми здержимося від птиць і риби, а гриземо і з'їдаємо братів.

Якщо теперішній піст проведемо з такою ревністю, що цього тижня зовсім перестанемо клястися; наступного поконаємо гнів, а того, що по нім наступає, викорінимо обмову, а в дальших тижнях поправимося ще в іншій, то йдучи тією дорогою вище й вище, мало-помалу осягнемо сам вершок чесноти.

В часі Чотиридесятниці звичайно всі запитують про те, скільки тижнів хтось постив. І від одних можна почути, що вони постили два, від інших – три, а ще від інших – всі тижні. Та яка користь з посту, якщо б ми перевели його без добрих діл? Коли хтось скаже: „Я постив через усю Чотиридесятницю", а ти скажи: „Я мав ворога і примирився, мав привичку злословити й оставив її, мав привичку присягатися і позбувся тієї дурної привички."

Іван Золотоустий, Про статуї, вибране з книжки: Перлини Східніх Отців, Нью-Йорк – Рим 1987

Із снів Евтерпи.

РОМАН ДРОЗІВ

Ч Е К А Н Н Я

+ + +

Обрії сну
в коханні молодечім
чекають уст
як чаша вина
в оливковому гаю

Загоріле тіло
медовим сонцем
жде холодка
гранітного моря
як смирна спина
гачкуватого бича

Пліснява волося
розчепіреного журбок
очікує вітру
із дикого поля
як опльоване чоло
вінця тернистого

Обняття коханків
розп'яті собою
виглядають своєї дитини
як вершок Голгофи -
життя на хресті

Все на світі вже було
чекає лиш минулого
мов спільної душі

Царювати з вершини черепів
руками прибитими в небеса,
мов сокіл, якому капотять крила
безнастанно на льоту буття...

глугом Світло обнажене, напів
роздерта темнота церков червоних
і царська шата від плювка упила -
отак укинулись майбутнього жетони.

Царювати, хоча на голові
стримлять терни корони людства
і буйство зла стискає всі в'язила:
чи хрест екстазом смері і безпутства? -

Тайна схрещення обох світів,
де в центрі порожнечі - бутності вирва.
„Господь воцарися" як Любові Світлосила,
розтягнута хрестом, раменами „Мир Вам"

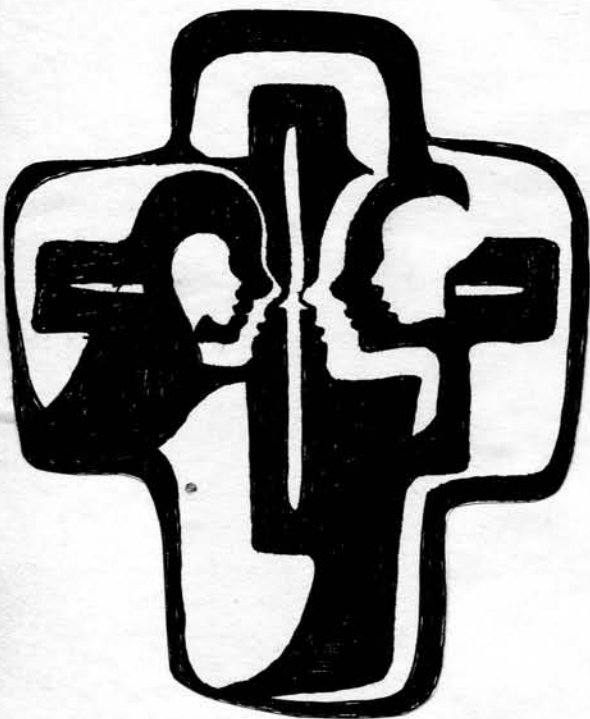
Л А З А Р Е В І Р У К И

П'янить єдина мисль відкопана чуттями,
Доземний біль знедолений од грому
Незнаних ще питань отої ями,
Де прийдеться впізнати життя аксіому.

П'янить буття, яке бродячу й драхлу скуку
Кида на шальку психіки блюзніра...
Безформність духа увійшла в сполуку
Із порохом розп'яття вічного на мірах.

В потузі мріяння за днями не встигаєм,
Коли в сисну безодню час пливе ручаєм.
Земля, знецінена безсмертям, тління ореол?...

Руками саме гробиться життя в буденній глині
І загрибається яйцем у кості ящерині,
Проте на дні в надії сяє світлості роздол.

МІЖ НАЦІЯМИ

Дещо про українсько - єврейські відносини

Протягом останніх кількох років у польській пресі появилось багато статей про польську допомогу євреям в часі другої світової війни. Справа винищення євреїв гітлерівцями в тамтому періоді що раз повертає на сторінки часописів та книжок. Причиною збільшеного заінтересування ча сто бувають теперішні події. Так було нпр. після проєкції фільму „Шоах“ Клода Лянцмана, так є тепер з приводу процесу Івана Дем'янюка.

Від довшого часу на Заході появляються посилені атаки на український народ за так званий „історичний антисемітизм“, що випливають „гріхи проти жидівства починаючи від гетьмана Богдана Хмельницького“. Така українофобна пропаганда, правдоподібно, виходить з того самого джерела, що голоси які звинувачували поляків у допомогі гітлерівцям, чи показували, як ніби то поляки пасивно приглядалися мордуванню євреїв.

У польській пресі, спровокованій такою ситуацією, появилось багато матеріалів про поміч поляків для євреїв. Часто є там, нажаль, також інформації про українську поміч німцям в реалізації політики винищення євреїв.

Слід однак сказати, що українці також помагали євреям, але про це не пишеться майже взагалі. Ніхто за українців того не зробить. Тому треба збирати і публікувати такі інформації. Історична правда про страшні часи II світової війни така: були різні випадки з боку українців у відношенні до євреїв - одні в більшій чи меншій мірі помагали реалізувати гітлерівську політику винищення, а другі рятували.

В Польщі живуть українці нпр. Іван Довбенко, Марія Блишук, Михайло Василенко, котрі з наражуванням життя рятували євреїв. В концентраційному таборі на Майданку згинув у 1944 р. о.Омеліян

Ковч - греко-католицький священник, що помагав рятувати євреїв. Треба також сказати, що на жаль багато українців у списках Яд Вашен Інституту в Єрусалимі та в інших того роду матеріалах фігурують як поляки. Справа є особливо важлива доки ще свідки, що можуть щось розказати, подати конкретні приклади помічі, лишаються в живих. Такі свідчення були б матеріалом для істориків, які досліджують українсько-єврейські взаємини.

Вже вісім років в Ізраїлі існує Товариство єврейсько-українських зв'язків, яке очолює Яків Сусленський. Товариство, яке нараховує понад 500 членів - євреїв і українців, зацікавлене в тому, щоб оба народи позбулись упереджень і щоб поліпшилися відносини між ними. Товариство старається за визнання Митрополита Андрея Шептицького „Праведником світу“. Видає воно теж кварталник „Діалоги“. Інші цілі Товариства - то організація наукових конференцій, популяризація творів українських письменників і поетів та поборовання антисемітизму і українофобії. Усе це має створити атмосферу порозуміння і припинити ворожнечу.

Яків Сусленський зібрав уже інформації про біля 400 українців, які помагали рятувати євреїв під час війни. Написав вже про деяких з них книжку /англійською мовою / і тепер готує наступну. Тому вважаю, що кожен хто має якісь інформації, матеріали чи спогади про українську поміч для євреїв під час німецької окупації повинен написати на адресу:

Яков Suslensky
Ramot P.O.B. 23021
Jerusalem
Israel

Помимо того, що проблема українсько-єврейських відносин дуже складна, невдячна, а часто також небезпечна, ті справи повинні бути об'єктивно опрацьовані через обі сторони. Великий вклад має в тій ділянці б'юлетень „Діалоги“, який поміщує всякого роду матеріали, що представляють становища „за і проти“ і через це є важним джерелом для дослідників.

березень 1988

Р. Матвійчина

ПРО ЛІТЕРАТУРУ

ШЕВЧЕНКО - АТЕІСТ ЧИ ВІРУЮЧИЙ ?

Літературний доробок Шевченка, неоднозначний у своїй вимові, вже за його життя викликав контрверсії. Торкались вони не лише вимови того чи іншого твору, але цілого світогляду великого Кобзаря, його візії світу, людини і Бога. Оскільки до двадцятих років нашого століття квестіоновано часом християнські погляди Шевченка, не було сумніву що до його віри у Бога. Зараз більш складна ситуація, хоча досліджуванням його творів займається багато вчених і постало вже тисячі праць, що торкаються Шевченка. Небагато з цих робіт дійсно об'єктивні. Популярність і значення Шевченка такі великі, що кожна група та ідеологія пробує знайти в ньому свого духовного провідника, розуміти його твори у світлі власних переконань. Це якимсь пояснення факту, що одні вбачають у Шевченкові релігійного містика - інші атеїста. Радянські шевченкознавці у переважній більшості інтерпретують його твори під кутом атеїзму і матеріалізму. У творах видаваних у Польщі, Західній Європі й Америці підкреслюється передовсім християнські ідеї його творів.

Яка дійсна вимова творів українського поета ?

В однаковій мірі треба відкинути містицизм і атеїзм, як крайні інтерпретації. Де ж отже ця об'єктивна "золота середина"? Годі знайти її без, хоча б поверховного, перегляду аргументів, яких обі сторони вживають на підтвердження своїх рацій. Радянські критики, що висказуються за атеїзмом, опираються на переконання про:

- критичне ставлення Шевченка до деяких проявів релігійного життя /монашество, церковна обрядовість/
- негативне ставлення до церковної ієрархії,
- відношення Шевченка до Бога, повне бунту і претензії до Творця, за потурання злу в дійсності, що нас оточує,
- і на кінець, найсерйознішим аргументом, на їх думку є картина Христа змальована поетом у його творах.

Докладне омовлення поодиноких аргументів вимагало б за багато аналізів. Найбільш властивим буде зайнятися коронним аргументом, тобто ролю, яку Шевченко приписував Христові. Видається це тим більш кінцевим, що ставлення до особи і ролі Христа зумовлює одночасно бачення світу і людини.

Шевченко не написав твору де виразно була б виложена його христологія. Багатократно повторюються однак мотиви, які узяті в цілості дозволяють на своєрідну візію Христа. Досить багато місця автор присвячує Ісусові в поемі "Марія". Треба було б довше зупинитись на цьому творі також з цього огляду, що в ньому радянські критики бачуть головний доказ атеїзму Кобзаря. Проблема полягає передовсім у тому, що Шевченко виразно сугерує наче б то Марія зачала "в гріху", заперечує отже зачаття зі Святого Духа, а в консеквенції - божество Ісуса Христа. Право до таких висновків давав би також факт, що поет кінчає поему смертю Ісуса на хресті, не згадуючи навіть про воскресіння. Вимова твору однак не така однозначна, як видавалося б при представленні наведених фактів. У цій самій поемі Шевченко багато разів виразно називає Ісуса: Богом, Месією, Спасителем, Еммануїлом. В ньому бачить сповнення пророцтв пророків - Ісаї, Єремії.

Якщо ці окреслення і дигресії мали б бути лише літературним заходом, що не має нічого спільного зі справжнім переконанням автора, то годі так само ставитись до поетичних молитов Шевченка. Появилось їх багато, але одна з найгарніших походить з поеми "Марія". Це повне уповання і надії звернення до Матері Бога - Мученика. Ніщо не уповажнює до твердження, що певні звернення Шевченко вжив іронічно. Особа Ісуса Христа потрактована з великою повагою. Вже в його дитинстві бачить об'явлення прийдешнього мучеництва в обороні свободи і правди. Смерть на хресті є консеквенцією життя повного любові й турботи про людське добро. В поемі Шевченко показує, через контраст з життям Ісуса Назорея, безсенса людських пів-правд: лінивість, форицейське вдоволення з власної досконалості, змонопольовання правди і моралі, бездушність що обмежується до виповнювання закону.

Сенс і значення Христового подвигу Шевченко дуже ясно показав у "Южноруськім Букварі". У цьому першому українському букварі знаходимо ті ідеї, яким Шевченко був вірний у всіх своїх творах. Опрацьований під кінець його життя має одночасно найбільш передуману і репрезентативну христологію. З цього огляду варто навести цілий текст:

"Ісус Христос, син Божій святим духом, воплощений од пречистої діви Марії, научав людей беззаконних слову правди і любові, єдиному святому закону. Люди безза конні не няли віри єго іскреннему святому слову, і розпали єго на Хресті меже разбойниками, яко усобника і Богохула. Апостоли, святіі ученики єго рознесли по всій землі слово правди і любові, і єго святую Молитву."

Вимова цього своєрідного символу віри пригадує атмосферу поеми "Марія". Поет підкреслив людськість Божого Сина, наголосив земні, історичні риси життя Ісуса, але показав також його значення. Христос, що голосить не вигідну науку про правду і любов, виявився слашій ніж люди, які його розі'яли називаючи богохудьником. Переміг однак з хреста, а його безсмертну науку понесли Апостоли на цілу землю. Поетові йшло тут скоріше про те, щоб

показати людям дорогу поведінки, основані вартості. Буквар мав сповняти роль дороговказу, може тому автор не згадує про Воскресіння. Підкреслює божество Христа, коли говорить про Воплощення через Св. Духа.

Інший образ Христа показує поет в "Неофітах" - поемі присвяченій першим християнам. Христос не лише навчав, що правдива свобода це вірність правді у кожному вимірі життя, це любов до світу й людей, Він одночасно є силою, яка чинить нас здібними до такого життя, самою Правдою, Свободою, Любов'ю і Миром. Воскресіння Христа, сильно підкреслене в поемі, це заклик до боротьби серед труднощів і загроз про автентизм життя, конечність пошуків найвищих вартостей. Христовий хрест стає тут не лише формою обвинувачення людей у бездушності, жорстокості, байдужності..., але показує сенс терпіння, проминаючи потугу зла, перемогу "живого істинного Бога". Коли бачимо його у перспективі воскресіння, Він є джерелом спасіння.

Христос Шевченка - це не Бог філософії і догми, але Бог пізнаваний у людському досвіді, що бере участь в житті людини, терпить, якого не розуміють; не "візантійський Саваот", але Еммануїл - "Бог з нами". У постанні такої візії Бога не мале значення мав на певно особистий досвід поета. Життя у кріпацькій неволі і на засланні увражливили його на певні вартості: свободу, правду, любов, вміння прощати. Шевченкові найблищий Христос, який взивав через своє пониження до покори і автентичності життя, відповідальності за його кшталт. У цій перспективі слід глянути також на його критичне ставлення відносно Церкви. В основі закидів скерованих до церковної ієрархії стояла журба про правдивий образ Бога - Правди і Любові. Церква такого Бога не показує - вважає поет. Автентичне щире відношення до Бога суперечить також пустій обрядовості й побожності не пов'язаній з життям.

Ці проблеми - дуже актуальні й сьогодні, спротивляння поета половинчастому життю, свідчать скоріше про його глибоке заангажування в християнство ніж про атеїзм.

Аліція Хрін

ІСТОРИЯ ЦЕРКВИ

ЙОСАФАТ КОЦИЛОВСЬКИЙ
ПЕРЕГЛЯД ІСТОРИОГРАФІЇ

Йосафат Коциловський – останній владика на перемиському греко-католицькому престолі – народився 3 березня 1876 року в селі Пакошівка на Лемківщині. Не мав він щастя ані в українській, ані в чужинській історіографії. Не був він, що правда, особистістю на міру митр. Андрея, проте будучи єпископом протягом тридцяти років лишив помітний вплив у житті єпархії, до певної міри уособлюючи її історію. Тому написати його біографію на широкому фоні тогочасних подій є необхідним і корисним ділом.

Чому отже досі цього не сталося? Причини видаються бути досить простими.

1. Владика Коциловський був і досі залишився у тіні митр. Шептицького, який перевищував його шириною наукових зацікавлень, церковних ініціатив та політичного заангажування. Тому зараз ведуться широкі дискусії і наукові дослідження над особою Митрополита, пишеться про нього цілий ряд магістерських робіт і докторських дисертацій, а також історичних статей і книжок. Автоматично менше уваги присв'ячується іншим владикам, а в тому числі й Коциловському.

2. Владика Йосафат помер у дуже бурхливому і трагічному для Української Католицької Церкви часі: арештовано усіх греко-католицьких єпископів, насильно ліквідовано Греко-католицьку Церкву в Україні, а на землях під Польщею виселено українське населення на північні й західні окраїни Польщі. Життєвою справою українців католиків було фізичне перетривання, оборона залишків релігійної і національної окремішності. Не було в тому часі змоги і зацікавленості досліджувати історію Церкви. Українська історіографія у вільному світі займалася в основному подіями національно-визвольної боротьби сорокових років, а історії Церкви приділяла відносно мало уваги.

3. Внаслідок воєнної завірюхи і післявоєнного терору багато архівних матеріалів та документів безповоротно пропало, а інші були розпорошені. Архів Греко-католицької перемиської єпархії після війни був розчленований на кілька частин. Мабуть найбільша з них знаходиться у Возвідському державному архіві у Перемишлі, досі як слід не опрацьована. Багато матеріалів зберігається в радянських архівах, які проте недоступні історикам, що пишуть об'єктивно.

Показані вище причини вивіснюють факт вбогості й неточності того, що написано про єп. Коциловського. Між іншими можна ще нагадати факт, що в деяких кругах громадськості ще досі закидається владичі заведення celibату в перемиській єпархії, а через це вважається його нецікавим /негідним?/ для історичних дослідів.

Найбільш суцільно життя і діяльність владики Йосафата охоплює праця о. Ірєнея Назарка "Йосафат Коциловський. Єпископ перемиський 1916 – 1946" видана в Торонті 1954 р. На користь автора треба зарахувати, що це перша публікація, яка ставить собі завдання цілісно показати тему. Ця невеличка книжечка /51 сторінок маленького формату/ є однак нарисом повним неточностей і пропусків, торкаються вони так дат як і фактів. Варто дещо згадати про них, тому що інші автори повторюють ті самі помилки, які бачимо в о. Назарка.

Автор нічого не згадує про студії на правничому факультеті Львівського університету, про діяльність в Академічній громаді й українському "Соколі". Пише натомість, що після матури Коциловський закінчив офіцерську школу і став капітаном артилерії. Цю неправдиву інформацію повторюють, мабуть за ним, "Мартирологія Українських Церков" том II стор. 105, "Богословія" 49/1985/ стор. 222 чи деякі інші автори. О. Назарко переплутує особливо деякі дати, нпр. Коциловський зробив матуру в 1896 а не в 1895 році, єп. Чехович помер 1915 а не 1916 р., питомці виїхали з Кромєрижа 1916 а не 1919 р. Владика в 1945 році не був ув'язнений у Тарнові й Ряшові, тільки весь час у Ряшові, помер не в Києві а в Чапаївці на Київщині. Недоліком цього нарису є також

панегіричні й апологетичні тони, які іноді появляються.

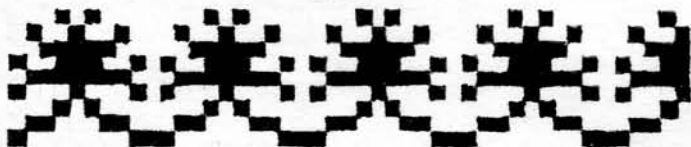
В архіві ОО. Василян у Римі знаходиться стаття д-ра Степана Барана "Єпископ Йосафат Коциловський". Це - 37 сторінок машинопису, в якому, крім особи єпископа, показана також широка історія перемиської єпархії. Др Баран подає багато фактів, про які деінде зовсім не говориться, нпр.: про військову службу Йосифа Коциловського, про його батька, про початкове навчання владики, про висунення кандидатури о.д-ра Степана Юрика на перемиський престіл, та про інші мало відомі речі. Однак через перенаголошення церковно-політичної ситуації в Галичині, особа владики Коциловського начебто губиться. В праці брак також багато конкретних дат, а деякі речі /місце народження Глинне замість Пакошівки/ помилкові.

Обі наведені праці є самотніми, відомими авторові, які намагаються охопити ціле життя владики Йосафата.

Джерелом до біографії єпископа Коциловського є також стаття "Двадцять літ на владичому престолі" що появилася 1937 року в "Ювілейному альманасі українських католицьких богословів перемиської єпархії". Її недоліком є те, що обмежується до періоду 1917-1937, поминаючи дитячі, молодечі, студентські і священнічі періоди життя до хвилини вибору на єпископа. Зрозуміло, що не обіймає, бо не може, дуже важливого періоду 1937-1947.

Можна хіба ще згадати редакційну статтю, що появилася в "Українському Бескиді" /березень 1936/ з нагоди 60-ліття від дня народження. Цікава вона тим, що згадує студентські роки проведені у Львові.

Іван Добощак

ХРОНІКА

Папа Іван Павло II видав другу свою енцикліку присв'ячену соціальним питанням:

- Журба про соціальні справи.

+ + +

При кінці лютого 1988 року появилася третій том Благословення Блаженнішого Мирослава Івана.

+ + +

3-6 лютого 1988 року відбувалася у Венеції міжнародна конференція на тему "Права людини і релігійна свобода в Європі - для миру і в душі Гельсінкі". На конференцію прибули представники московського патріархату. Нашу Церкву представляли о.Іван Дацько, Йосип Тереля і Христина Ісаїв.

+ + +

Генеральний Вікаріат для Вірних Греко-католицького Обряду в Польщі видав вдруге після війни "Греко-католицький церковний календар". Більшість тем присв'ячена ювілеєві Тисячоліття.

+ +

Від 7 до 14 лютого в Кошаліні організовано тиждень християнської культури присв'ячений тисячоліттю хрещення Київської Русі. Крім богослужень до програми увійшли доповіді - яких темою були різні аспекти і події християнства на українських землях, а також концерт Молодіжного ювілейного хору під керівництвом Ярослава Полянського.

+ + +

У Варшаві в семінарійному костелі відбулась сесія з нагоди Тисячоліття, яку організував Папський Теологічний Відділ спільно з ОО.Василянми.

+ + +

Останнім часом в різних місцевостях України миряни збирають підписи в справі легалізації Української Католицької Церкви, щоб потім представити відповідні петиції в Москві. Досі в Галичині та на Закарпатті зібрано 10.000 підписів.

ДРУКУЄТЬСЯ НА ПРАВАХ РУКОПІСУ. ВИДАЄ МОЛОДЬ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЛЮБЛІНІ. АДРЕСА ДЛЯ КОРЕСПОНДЕНЦІЇ - BOGDAN TROJANOWSKI
UL. SWIERCZEWSKI EGO 14/14 11-200 BARTOSZYCE